

Miklya Zsolt

„A gyermek, az fogoly”

Arany János nyomán

Bokáig ér a dér,
a fű olyan fehér,
mint csipke nagymamám
dohányzóasztalán
a porcelán alatt.

A tálon kiadós
rácsos almás-diós
a teasütemény,
a párolgó edény
illata fűszeres.

A falióra meg
mint metronóm, ketyeg,
kattogó ritmusán
az ide-oda át-
hintáztató idő.

Ülök, és hallgatag
a Thonet-szék alatt
kalimpál lábam is,
az óra nem hamis,
csupán egy szerkezet.

Átszerkesztem magam
a hangok közt, ugyan,
mért lennék kisgyerek,
a világ oly kerek,
mindjárt körülfutom.

Kint annyi billegő
szerkezet karja nő
és hajlik át velem
a kerítéseken,
a magasságokon.

Odabent hány rokon
indázó karja fon
kerítésül körém
– ó, istenem, a rém! –
vigyázó attakot.

Az inga átsegít,
hintázó ágait
kínálja a dió,
az ide-oda jól
szerkesztett ágrutin.

Himbáló karjain
Mátyás vagyok, akin
nem fog ki semmi rács,
elveszejtő tanács,
és nem fog ki a kín.

László vagyok, kinek
a pallos fejt meg
kérdéseit, az ág
nem húzza, csak a vág,
letépni láncait.

Gyerek vagyok, fogoly,
kinek a vére foly,
nedvekké folydogál,
diófán a halál
nem fog ki oly hamar.

Odabent hány rokon
Thonet-széklábakon,
idekint hány gyerek
diófán integet,
hintázik ingatag.

És *visszajő a rab*,
porcelántál alatt
csipkeként lüktető
áttört fehér idő,
bokáig ér a dér.